

Nattvandring, del 2

Hej mångubben! Försöker du gömma dig bakom grannens gamla björk? Jag vill ju bara hälsa på dig! Äsch, jag går ut på vägen så vi kan få ögonkontakt. Det vill du väl? Jodå, men du får passa dig. Vad sa du? Att jag skulle passa mig? Frosten på vägen gör att den är betydligt halare än på dagen. Jo, jag vet, men tack för påminnelsen.

Vägen sluttar i en ganska lång och svag utförsbacke, och det var trolldigt tyst. Som om något var på väg att hända. Om en stund. Tänk om jag skulle knalla ner till bryggorna i denna stilla månupplysta natt. Så stämningsfullt det borde kunna vara där!

Sagt och gjort! Det knarrade en aning under de grova kängorna, men inte som vid kall snörik midvinter. Jag känner ändå in att det ger ljudet av, eller en föraning om vad som komma skall, den närmaste tiden.

Där är så underbart skönt att sitta och njuta med en medhavd kopp kaffe. På sommaren. Eller bara sitta och njuta av svaga små vågor som om de lite försynt dansar ovanpå de mörka hemlighetsfulla djupen långt ner, inunder.

Hur ser det ut nu? Mitt i natten, mitt i det mörka halvåret? Det här var lite oplanerat! Är jag för kallt klädd? Hur ser jag ut? Äsch, jag rör på mig lite, det är ju bara 200 meter. Om någon ser mig nu så får jag väl säga som det är. Jag är ju inte riktigt klädd som man förväntar sig att en flanerande nattvandrare är. I december. Men ingen fara. Jag lär inte möta någon. Här är verkligen folktomt så här års.

För att komma till bryggorna måste jag ta av en liten bit åt vänster. In på en lite smalare väg. I korsningen står en gatlykta som försämrar mörkerseendet en stund efter korsningen. Det gör inte så mycket, då månen så gärna tycks vilja göra sitt jobb. Men var är stigen, sista biten ner till bryggorna, genom det på sommaren så grönskande buskaget? Den som ju ska forceras innan man kommer ner dit, till den lilla planen där man brukar parkera cykeln, innan man går ut på den långa spången, innan flytbryggan tar vid.

Jag tittar uppåt, för då ser jag de avlödade trädkronorna. Månljuset ger de bara kvistarna en ovanligt vacker lyster. Snett åt höger och snett åt vänster, men inte rakt upp. På det sättet kan jag orientera mig hjälpligt. Vägen jag går på är omgiven av lövträd, men rakt upp är det ju, som sagt och av lätt insedda skäl, fritt fram ända upp till stjärnorna. Oändligt mycket längre än till månen. Vet du om det, Mångubbe, mumlar jag halvhögt för mig själv.

Beteckningen lövträd passar väl inget vidare nu på vintern, och nu när allt annat i naturen byter skepnad så skulle det ju kunna kallas något annat. Jag funderar inte så länge på det, och den goa månfarbrorn lyser instruktivt på det träd som står precis där stigen börjar. Dess trädkrona har samma lite speciella form oavsett om det bär löv eller inte. Stigen är brant till en början, och här kan det också vara halt. Det kan vara lös lera under frosten, och det där som ska hända får inte ha med halka att göra. Det vore så opoetiskt och opassande denna fina stämningsfulla natt!

Stigen är fortfarande lerig, men vad gör det. Kängorna är till för tuffa tag och de stannar ju i farstun när jag kommer tillbaka. Jag åker lite kana nerför stigen. Avsiktligt, så man inte överraskas och faller. Så är jag nere på den plana delen. Och, ja faktiskt. Spår av mänsklig aktivitet. Där ligger en cykel en bit från strandkanten! Är den kvarglömd sedan i somras? Svårt att veta, så jag går närmare för att syna den. Luft i däcken? Rostig kedja. Så här mitt i natten måste man gå riktigt nära för att se. Det verkar ha drabbats av ett värre öde än att vara kvarglömd. Den är bemängd med sjögräs och är rejält rostig. Går tramporna runt? Jag reser cykeln, lyfter den i sadeln för att pröva. Det knirkar men pedalerna går runt. Kedjan protesterar gnisslande, när jag trampar, men ger med sig. Och, faktiskt. Det är luft i däcken och den är olåst.

Egentligen skulle man kunna provåka lite på denna öppna plats nere vid stranden, där spången ut till den långa flytbryggan börjar. Men händerna är smutsiga sedan jag lyfte den i sadeln. Det får vara. Jag har ju bara pyamasbyxor på mig, och skulle jag sätta mig på cykeln… Nej. Man skulle ju bli alldeles brun i baken, och ... hu! Den har alltså legat i havet en tid. Någon vecka kanske, men knappast mera, och upplockad. Av vem? Hur då? Det kändes som en sådan där gåta som aldrig blir riktigt besvarad eller löst.

Vid strandkanten hade det bildats lite tunn is. Längre ut var det för varmt i vattnet, men det lär inte dröja länge innan det blir is där också, tänkte jag.

- Vill du ha den?

- Vem frågar, sa jag halvhögt i pur förvåning.

Hade någon sett hur jag tittade på cykeln. Klämde och kände. Jag såg mig omkring i den absoluta stillheten. Tittade ut längs den tomma flytbryggan.

- Hallå? Vem är det?

Det enda jag såg, som åtminstone påminde om en rörelse, var att den tunna isen vid strandkanten var uppbruten, utifrån, men inte ända in. Isen var ju dagsfärsk, om man nu kan säga så om en halvnattgammal is. Så något händer alltså, här och nu, tänkte jag. Den är alldeles för tunn för att gå på, så någon isolycka som

leder tankarna till drunkning befarade jag inte. Det var alldeles tyst igen.

Jag måste ha inbillat mig att jag hörde något, och stod blick stilla och lyssnade. Tystnaden liksom omslöt mig och jag kunde inte låta bli att njuta av kanske ett av tillvarons allra vackraste ögonblick. Hade jag trampat på något som lät som en röst? Så tittade jag lite vid den tunna rännen i isen. Den var alldeles för tunn för att någon skulle ha lyft upp cykeln via den, men nu såg jag något som stack upp genom vattenytan, alldeles intill. Något litet, trekantigt, som jag borde ha sett tidigare. Hur stort detta något var under ytan kunde jag inte avgöra. Gammelgäddan? Nej knappast. Fel form, det här påminde om hörnet hos en gammal pärm eller portfölj. Jag gick ut på spången för att se lite bättre. Det trekantiga rörde sig. Och nu såg jag något annat som stack upp över ytan. En rundad sak som påminner om en kulle, ungefär en meter från portföljen. Det rörde på sig lite mera. Vaggade stilla fram och tillbaka. Nu gick månen in i en dimbank. Det blev betydligt mörkare, men nog rörde det sig mer och mer. Detta något.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren erkänt med Poeter.se id #27859 innehar upphovsrätten